

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. november 18-án.

Textus: 51. zsoltár 3-6. verse

„Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt hetekben elindultunk egy olyan úton, ahol az imádságról szerzünk alaposabb ismereteket, és annak alkotóelemeit vesszük végig. Azért van erre szükségünk, hogy amikor megállunk Isten előtt, akkor ezt teljes őszinteséggel, nyíltsággal tehessük. Az elmúlt alkalmon a dicsőítésről volt szó, amire azért van szükségünk, hogy lássuk, kit is imádunk, ki előtt állunk meg. Az ezt követő bűnvallásra pedig azért van szükségünk, hogy lássuk, milyenek vagyunk, mi emberek, és tudatosítsam magamban, hogy milyen vagyok én. Az első sokkhatás akkor éri az embert, amikor rájön, hogy mennyire nyomorult az embervilág. A második akkor, amikor rájön, hogy ez alól ő sem kivétel. A bűnvallás éppen ezért lehet többes szám első személyű, és lehet egyes szám első személyű. Egy dolog egészen biztos: soha nem vonhatom ki magam alóla. Soha nem mondhatom azt, hogy valami nem vonatkozik rám. Én magam mindenestől fogva bűnös, gyarló és esendő vagyok.

Miért is szükséges a bűnvallás? Azért, mert nélkül nem állhatok meg Isten előtt. Amíg nem rajzolom fel magam elé képzeletben azt a szakadékot, ami Istentől elválaszt, addig nincsen reális képem Istenről, és végképp nincsen reális képem magamról. Dicsőíttem Istent, és Őt egyre nagyobbnak, és egyre hatalmasabbnak látom. Megvallom a bűneimet, és magamat egyre parányibbnak, egyre apróbbnak látom. Csak ez a valóság teszi lehetővé azt, hogy az imádságom őszinte legyen. Amíg azt képzelem, hogy a szakadék kicsi, hogy áthidalható, hogy nincsen szükségem semmilyen segítségre, addig nem jutok kel Istenig.

Szórólapokon találkoztam azzal a képsorozattal, hogy van egy nagy szakadék. Az emberek minden formában megpróbálnak átjutni rajta. Jönnek a távolugrók, de nem sikerül nekik. Egyre keményebben edzenek, egyre nagyobb tudnak ugrani, de akkor sem sikerül átjutni a túlsó oldalra. Jönnek a rúdugrók. Ők is próbálkoznak. Egyre jobb minőségű rudak készülnek, egyre hosszabbak, óriási magasságba feltudnak repülni, és ezzel együtt nagy távolságokat is meg tudnak tenni. Sokkal távolabb érkeznek le, mint a távolugrók, de ez is kevés. Van, aki saját szárnyakat épít, más különleges hídszerkezet ácsolásába fog, de semmivel nem lehet átjutni a túlsó oldalra. Aztán egyszer csak megjelenik valaki, akinek a vállán ott van egy kereszt. Görnyedve, lassan jön a szakadék felé. Majd leteszi a keresztet a válláról, és odahelyezi a szakadékhoz. Az pontosan áter a túlsó oldalra. Rálép, és átmegy rajta. Ezt a keresztet azonban csak ő használhatja. Másan nem segít.

Így vagyunk a bűnvallással is. Az hidalja át a szakadékot, ami Isten és az ember között van. Csak úgy segít, hogyha Jézus Krisztus keresztjét tartom egyedüli megoldásnak. Ráadásul én csak a saját magam bűneit bánhatom meg. Hiába mondom el, hogy annak a másiknak milyen fertelmes bűnei vannak, hogy mennyire jó lenne, ha észrevenné, ha megbánná, mert az semmit nem ér. Csak az számít, hogyha megállok, elcsendesedek, és elmondom bűnvalló imádságomat, mint ahogyan elmondta azt Dávid király is.

A bűnvalló imádságnak azonban van előzménye. Látom a szakadékot. Felismerem a bűnömet. Nem tudom, hogy ez kinél milyen formában szokott történni, de mindig szükség van egy kis távolságra, hogy az életem eseményeitől eltávolodjam. Ezért kell imádkozni, és ezért kell Isten tisztaságára tekinteni. Amíg benne vagyunk, addig sokszor nem is gondoljuk végig, hogy az bűn. Sőt, sok esetben kifejezetten jólesik, jó érzés az, amit teszünk. Eszünkbe sem jut az, hogy esetleg Istennek az egyáltalán nem tetszik. Dávidnak is külső segítségre volt szüksége. Amíg az volt a fő gondolata ennek a királynak, hogy miként hozassa magához a másik feleségét, és legyen az övé az a szép nő, addig eszébe sem jutott, hogy bűnt követett el. Még akkor sem, amikor kiderült, hogy az asszony teherbe esett. Még akkor sem jutott eszébe a királynak, hogy vétkezett, amikor megpróbálta eltusolni az ügyet. A legdöbbenetesebb az, hogy ezért még a férjet is megöleti, csak hogy ki ne derüljön az igazság. Amikor pedig mindez lezajlik, akkor érkezett Dávidhoz a próféta és világított rá, hogy milyen ocsmány véték az, amit megtett. Így mondhatnánk, hogy halmozottan visszaeső Isten szemében. Dávid pedig nem kezdi el mentgetni magát. Teljes súlyával felismeri, hogy mi történt. Leborul Isten előtt, és elkezd imádkozni.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. november 18-án.

Mit mond el? Tudom, hogy Isten kegyelmére, könyörületére szorulok. „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!” Ki kell mondanom, hogy egyedül képtelen vagyok kimászni a gödörből. Ki kell mondanom, hogy Jézus Krisztus nélkül esélyem sincsen.

Vannak olyan magukat keresztyénnek valló emberek, akik azt mondják, hogy a kegyelemre nincsen szükség. Csak az a probléma, hogyha ezt így gondolom, akkor azt mondom ki, hogy nem volt szükség igazán Krisztus keresztyénre sem. Ha úgy látom, hogy az én életem elég jó, és nem kell nekem az irgalom és a kegyelem, akkor a kereszten történt áldozatot tagadom meg. Jézus Krisztusra mondok nemet.

Többször elmondtam már a történetet egy fiatal lányról, aki egy ifjúsági alkalmat követően jött oda hozzám, és mondta el, hogy ő igazán nem érti, hogy miért mondjuk el, hogy Jézus nélkül nincsen jó és szép élet. Ott vannak a szülei, akik szép házasságban élnek, akik szépen nevelik három gyereküket. Tisztességesen és becsületesen dolgoznak. Aztán később kiderült, hogy ez csak a látszat volt. A feleségnek egy másik férfitől lett gyermeke, a férj öngyilkos lett, egyik pillanatról a másikra összeomlott minden. Sajnos nekem nem volt lehetőségem megkérdezni, hogy még mindig úgy gondolod, hogy lehet Jézus nélkül tiszta életet élni? Ki kell mondanom újra és újra: szükségem van Jézus Krisztus keresztyénre, az Ő áldozatára ahhoz, hogy az életem rendbe jöjjön.

A második fontos lépés, amit megtett Dávid király ebben az imádságban, hogy kimondta: tudom, hogy minden bűnömből megtisztulhatok. „Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!” Milyen óriási erő van ebben. A tisztaság nem álom, hanem valóság. Ha igazán megbántam azt, amit tettem, akkor letehetem a keresztt alá. Ahogyan az egyik szép énekünk is megfogalmazza: „Az Isten Bárányára letéstem bűnöm én, és lelkem béke várja ott a keresztt tövén. A szívem mindenestül az Úr elé viszem, megtisztul minden szennytől a Jézus vérében, a Jézus vérében.” (459. dicséret 1. verse) Minden bűntől, tehetől, nyomorúságtól megtisztít minket Isten. Ahogyan János apostol is leírta levelében annak a következményét, hogy mit is jelent Krisztus világosságában járni, vagyis a saját bűneinket látni: „Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (János 1. levele 1. rész 7. verse) Mindentől. Ne cipeljem tehát tovább azt, amit le is tehetek Jézus elé.

Ha látom azt, hogy kegyelemre szorulok, és tudom, hogy mindentől megszabadulhatok, akkor azt is ki tudom mondani, meg tudom vallani, hogy tisztán látom a vétkeimet. „Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkeim mindig előttem van.” Nem csak azért mondom, mert így kell, mert így tanította Jézus, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, hanem azért, mert komolyan így gondolom. Csak az ilyen bűnvallásnak van eredménye. Az odavetett bocsánatkérésnek semmi hatása nincsen.

Olyan ez, mint amikor két testvér összeveszett, a szülő pedig szólt a vétkes félnek, hogy kérjen bocsánatot. Mire ő minden végiggondolás és minden őszinteség nélkül odadobja, odamorogja: „bocsánat”. A másik gyerek, érezve, hogy ez nem volt tökéletes, elkezd reklamálni: ez nem volt őszinte. Az első pedig ezt mondja: de legalább bocsánatot kértem. A veszekedés pedig kezdődik előlről. Amikor nem tudjuk őszintén megvallani, hogy mi a bűnöm, amikor nincsen bennem tisztánlátás, akkor nem tudok igazán bocsánatot sem kérni. Ilyenkor pedig megmarad a teher, és megmarad a fájdalom.

Végül mégis a fájdalom az, ami elvisz a kereszthez. Amikor már nem tudom elviselni, hogy mennyi minden gyötrelmem van a saját bűnöm miatt, a vétkeim miatt, akkor odamegyek a Mindenható elé és elmondom ugyanazt, mint amit a 38. zsoltár olyan erőteljesen megfogalmaz: „Mert bűneim összecsapnak fejem fölött, súlyos teherként nehezede rám. Megbűzhödtek, elgennyyesedtek sebeim oktalanságom miatt. Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon, úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol. Derekam égő fájdalommal van tele, nincs ép hely testemen. Kimerültem, végképp összetörtem, szívem gyötrelmében kiáltozom.” (5-9. versek) Tudom, hogy vétkeztem, tudom, hogy bűnös az életem. Nincsen sehol máshol megoldás, csak az én Istenem előtt, aki Jézus Krisztus haláláért megbocsát nekem.

A bűnvallásban aztán ki kell mondanom, hogy bár vétettem embertársaim ellen, és vétettem a saját életem ellen, mégsem ez az igazi bűn, hanem az, hogy Isten ellen, az Ő tökéletessége ellen vétkeztem. „Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.” Amikor eljutok odáig, hogy az alapvető hiba nem az, hogy megtettem valamit, hogy rossz gondolataim voltak, hogy kísértés ért el hozzám, hanem az, hogy Istennel nem rendezett a kapcsolat, akkor fogok megoldást találni. Amíg nem orvosoltam gyökeresen a problémát, addig nem gyógyulok meg. Amíg csak a tünetet kezelem,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. november 18-án.

de nem szüntetem meg az okát a vétkeimnek, addig nem találok megoldást. Hiába veszek be újra és újra fájdalomcsillapítót, ha a fejem mindennap fáj. El kell mennem orvoshoz, hogy derítsék ki az okát. Amikor pedig az oka megszűnik, akkor megszűnik a fájdalom is. Ha rendeztem a kapcsolatomat Istennel, ha őszinte bűnbánattal megvallottam a bűnömet előtte, akkor szép lassan megszűnnek a tünetek is, és egyre jobban előrejutunk Jézus Krisztus követésében.

A bűnvallás végső következménye ugyanis az, hogy megtisztul az életem, könyörületes lesz a szívem. Isten az ilyen lelket szereti. Mondhatom nyugodtan, hogy helyreáll a megtört kapcsolat. Amikor a bűneset megtörtént, kiűzte Isten az embert a Paradicsomból, az élet fájától. Amikor pedig megtérünk Jézushoz, amikor az életünket összekötjük vele, akkor lehetőséget kapunk arra, hogy visszatérjünk az élet fájához. Ahogyan az efézusi gyülekezet angyalának írta János apostol a Jelenések könyvében Krisztus üzeneteként, hogy „tudom, hogy állhatatos vagy, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg...” (Jelenések könyve 2. rész 3-5a. versek) Ezek után pedig, a megtérők számára ezt az ígéretet adja Jézus: „Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.” (Jelenések könyve 2. rész 7b. verse) Ha rendeztem a kapcsolatomat Jézussal bűneim megvallásában, akkor ehetek az örök élet fájáról.

Szeretett Testvéreim! A helyzet az, hogy ez az egyetlen esélyünk. Éljük hát ezzel az eséllyel, hogy Jézus Krisztusban van a mi bűneinknek bocsánata!

Ámen!